

[Gudme.]

Det er nybyggeriet, det gælder. Ministeren har ganske vist vedblivende hævdet og hævder stadig, at der også findes et behov for øget boligsikring i de tilfælde, hvor der er sket lejeforhøjelse som følge af genudlejning og modernisering. Nu under udvalgsbehandlingen er dette blevet konkretiseret derhen, at forhøjelsen skal være mindst 25 pct. af lejevurderingen fra 1966 eller 25 pct. af 1970-lejen, hvis det er modernisering. Denne ændring tydeliggør måske lidt, hvad der er hensigten, sådan at der lovteknisk er en lille gevinst. Men denne del af forslaget er stadig ikke rimelig. Dette, at vurderingsleje med tillæg af 25 pct. eller en modernisering gennemført efter det kontrolsystem, som vi har med moderniseringsnævnene efter den midlertidige lejelov, skulle kunne give anledning til en særlig øget boligsikring ud over den, som andre kan få, har ministeren stadig ikke evnet at overbevise os om. Derfor må vi have den opfattelse, at genudlejning og moderniseringsforhøjelser ikke begrundes, at der skal laves boligsikring ud over den hidtidige ordning. Følgelig burde der ikke laves om i så henseende.

Men så bliver nybyggeriet tilbage, og her kan vi hurtigt enes om, at det principielt er bedre at hjælpe de vanskeligt stillede med en ydelse som boligsikringen, der kun udbetales, så længe der er et vist, lovmæssigt angivet forhold — eller man må snarere sige misforhold — mellem indkomst og husleje, i stedet for generelt at betale en god tredjedel eller nu snart halvdelen af anskaffelsesprisen for nybyggeriet uden hensyn til, hvem der flytter ind i det, og uden hensyn til, om der overhovedet flytter nogen ind i lejlighederne. Disse støtteordninger må ses som en helhed, og hvis man ved at lade rentesikringsordningen gå over alle bredder nu snart statsbetaler halvdelen af den reelle husleje for en lejlighed i en nybygning, må boligsikringen stemmes af derefter. Ellers ender det med, at stat og kommune betaler den sidste halvdelen af lejen, så beboerne bor husfrit.

Det er faktisk det, vi er ved at nærme os nu. Hr. Bendix kom mig lidt i forkøbet før, tog mig i nogen grad brødet ud af munden ved at henvise til det sted i bilagshæftet, side 49-50, hvor der findes et ministersvar på udvalgets spørgsmål nr. 9. Svaret belyser på en ubehagelig måde det, jeg her nævner.

Men da hr. Bendix ikke trak eksemplet helt så langt ud, som det i virkeligheden kan gøres, vil jeg følge i hans fodspor og igen gå til side 49 og 50 i bilagshæftet, hvor man har bedt om at få eksempler på den maksimale støtte i form af både boligsikring og rentesikring, hvis begge disse forslag gennemføres.

Det drejer sig om en Brøndby Strand-lejlighed, som har en omkostningsbestemt husleje på 32.500 kr. Det skulle lejligheden koste, hvis lejen blev sat til, hvad den har kostet. Men når så rentesikringen går fra med 10.200 og der gives et yderligere driftslån på 5.500 kr., så bliver de 32.500 kr. til 16.800 kr. Staten har altså betalt den lille halvdel af de 32.500 kr. Tager man derefter boligsikringen, hvor mit eksempel er en familie med en husstandsindkomst på 30.000 kr. og med 3 børn, får man yderligere 10.560 kr. fra stat og kommune. Derved kommer vi til, at de oprindelige 32.500 kr. er blevet bragt ned på 6.240 kr. Det vil sige, at familien med de 30.000 kr. i husstandsindkomst og 3 børn kommer til at betale knap 20, snarere 19 pct. af den faktiske leje i den lejlighed, den flytter ind i ved Brøndby Strand, en lejlighed, der, som hr. Dahlgaard før sagde, er bedre end den, som det store flertal af dem, der skal betale igennem skatterne, kan tillade sig at bo i.

Selv om vi tog en familie med 40.000 kr. i husstandsindkomst, ville boligsikringen kun blive 1.350 kr. mindre end det, jeg før nævnte. Nettohuslejen ville udgøre 7.590 kr. af de 32.500 kr., som den fine, dyre lejlighed egentlig skulle koste, dvs. godt 23 pct. af det. Når vi så yderligere med lovforslaget gennemfører, at børn op til 18 år kan have en indkomst på 5.000 kr., uden at den går med ind i beregningen af husstandsindkomsten, vil det sige, hvis vi lader et par af børnene i den familie, jeg før nævnte som eksempel, have disse tilsammen 10.000 kr., at så kan en familie med en faktisk ganske skikkelig indkomst sidde i en absolut skikkelig lejlighed til en særdeles rimelig, for ikke at sige urimeligt lav leje.

Når vi gennemfører støtteregler af denne art, kommer vi aldrig ud af boligmiseren. Ministeren har talt om katastrofehjælp som følge af de alt for dyre boliger, der ikke kunne lejes ud, og den tale kunne vi sådan set godt forstå, for vi ved jo besked om de